

ÍSLENSKI ALPAKLÚBBURINN

NR. 19 — MARS '81

Útgefandi **ÍSLENSKI ALPAKLÚBBURINN**, félag íslenskra áhugamanna um fjallamennsku, pósthólf 4186, Reykjavík, Ísland.

Blað þetta kemur út í byrjun 3ja hvers mánaðar. Efni í það þarf að berast ritnefnd fyrir 1. næsta mán. fyrir útkomu blaðsins.

Stjórn ÍSALP:

Formaður: Guðjón Ó. Magnússon,
s. 74558

Gjaldkeri: Halldór Guðmundsson,
s. 86090

Ritari: Magnús Guðmundsson,
s. 30214

Varaformaður: Torfi Hjaltason,
s. 24726

Meðstjórn: Einar Steingrímsson,
s. 16346

Vilborg Hannesdóttir,
s. 40684

Ferðanefnd: Guðjón Ó. Magnússon
Torfi Hjaltason
Pétur Ásbjörnsson,
s. 41428

Húsnefnd: Vilborg Hannesdóttir
Róbert Tómasson,
s. 36588

Ragnar Jóhannsson,
s. 84263
Þórunn Bjarnadóttir,
s. 73525

Ritnefnd:

Ábyrgðarmaður: Magnús Guðmundsson

Aðrir í ritnefnd: Sighvatur Blöndahl,
s. 32789, v. 10100

Snævarr Guðmundsson,
s. 85070

Guðlaug Halldórsdóttir,
s. 75190/74749

Olgeir Sigmarsson,
s. 26793

Fræðslunefnd:

Torfi Hjaltason

Helgi Benediktsson

Einar Hrafnkell Haraldsson

Efni í blaðinu

	Bls.
Frá stjórninni	3
Félagsstarfið	4
Skýrsla stjórnar	6
Ársreikningar ÍSALP 1980	8
Lög Íslenska Alpaklúbbsins	9
Fjallaannáll – 4. grein	10
Myndaopna – Heiðarhorn	16
Fréttapistill	18
Ísfall klifinn	19
Leiðarvísir ÍSALP: Hraundrangi	20
Lundúnapóstur	25
Drekaginið	26
Ætla einhverjir í Alpana	29
Ferðir og fundir ÍSALP	30

Forsíðumyndin: Hraundrangi.
Ljós.: Magnús Kristinsson.

Setning: Prentstofan Blik
Offsetvinna: Repró
Prentun: Formprent

Frá stjórninni

Rétt er að byrja á því að nefna hvernig skálamálin standa, nú um miðjan febrúar. Síðastliðið haust sóttum við um fjárstyrk hjá Ferðafélagi Íslands. Undirtektir voru jákvæðar og fljótlega upp úr áramótum vorum við Magnús kallaðir á fund hjá skálanefnd F. Í. til að gera grein fyrir hvaða hugmyndir klúbburinn hefðu um slíkan skála, einnig varðandi stærð, hagnýtingu og kostnað. Skálanefnd F. Í. mælti síðan með því að stjórn F. Í. yrði við beiðni okkar og ákvað stjórn F. Í. að styrkurinn skyldi nema nýkr. 30 þúsund, sem mun verða nálægt áætluðum efniskostnaði. Einnig var samþykkt að gerður skyldi samningur milli Ferðafélagsins og Íslenska Alpaklúbbsins um fyrirhugaðan skála. Samningur þessi hefur enn ekki verið gerður en mun væntanlega fjalla m. a. um afnot F. Í. af skálanum, aðallega yfir sumartímann.

Hentugt húsnæði til að smíða skálann hefur ekki enn fundist. Auglýst hefur verið síðdegisblöðunum. Skoðaður hefur verið bílskur og skemmur á Reykjavíkflugvelli. Einnig hefur verið beðið um aðstoð borgaryfirvalda, en allt þetta hefur enn engan árangur borið. Að sjálfsögðu verður leitinni haldið áfram og þegar við finnum húsnæðið verður ráðist í smíðina. Stefnt er að því að smíða húsið í vetur og ef aðstæður leyfa að koma því fyrir uppi í Botnssúlum í vor. Ef aðstæður verða slæmar í vor verður beðið með flutninginn til næsta vetrar, þar sem

harðfenni þarf að vera til þess að hægt sé að flytja húsið.

Pó að styrkur F. Í. til skálabyggingarinnar nægi fyrir öllum efniskostnaði er ekki þar með sagt að við þurfum ekki að leggja neitt til sjálfir. Þvert á móti, því að efniskostnaður er ekki eini kostnaðarliðurinn í sambandi við þessa framkvæmd. Aðrir kostnaðarliðir sem nefna má eru húsaleiga fyrir smíðina og flutningur sem mun verða dýr þar sem bensínfrekir snjóbílar verða notaðir til þess að draga skálann upp í Súlnadal. Er því nauðsynlegt að klúbburinn leiti til félaganna í þessu sambandi. Fer stjórnin þess á leit við hvern félaga að hann útvegi styrktarlínu í næsta tölublað ÍSALP að upphæð .nýkr. 200. Má t. d. leita til vinnuveitanda, meðlima fjölskyldunnar eða vina og kunningja um aðstoð, því að án hans verður þessi skálabygging mjög erfið. Ég skora þess vegna á hvern félaga að útvega a. m. k. 1-2 styrktarlínur í næsta tölublað til þess að gera þessa framkvæmd mögulega. Magnús Guðmundsson tekur á móti öllum styrktarlínum. Með fyrirfram þökk.

Guðjón Magnússon

Félagsstarfið

Tindfjallaferð 21.–23. nóv.

Lagt var af stað kl. 20.30 austur og var komið í Fljótsdal um miðnætti. Þar var hvasst og því ákveðið að fresta uppgöngu til morguns. Þó fóru 5 af stað og sváfu úti einhversstaðar fyrir ofan Þórólfsfell. Um hádegi á laugardeginum var komið í Tindfjallasel og hafði þá bæst í hópin óvæntur förunautur. Hundur af bænum hafði elt okkur þrátt fyrir ítrekaðar brottrekstrartilraunir. Veður var hálf leiðinlegt, rök og skafrenningur með köflum. Harðfenni var upp við Efstaskála en leiðin upp eftir var auð. Sökum roksins og harðfennisins var illstætt úti en við skriðum þó upp á Haka og hundurinn með. Samdægurs skiluðu fimm menningarnir sér og höfðu þeir lent í dálitlum hrakningum í rökinu. Títt var um heimsóknir enda var FBS í Tindfjallaseli. Næsta dag var komið blíðskaparveður og var þá gengið á Saxa og Búra og hundurinn með. Þegar leið á daginn þykknaði í lofti og snjóaði á okkur á niðurleið. Þátttakendur voru 11. Fararstjóri Halldór Guðmundsson.

Halldór Guðmundsson

Skíðagönguferð um Bláfjöll

Sunnudaginn 8. febr. var farið í stutta skíðagönguferð um Bláfjallasvæðið. Lagt var af stað rétt fyrir neðan Rauðuhnúka norðvest-

an við Vífilsfell og gengið að Þríhnúkunum. Þaðan var haldið áfram í Grindaskörð þar sem við nutum hádegisverðar. Næst var gengið á Heiðina há og að lokum var gengið til baka meðfram skíðabrekkunum í Bláfjöllunum. Alls var gengið um 30 km í ágætisveðri. Þátttakendur voru 12 og fararstjóri Guðjón Ó. Magnússon.

Guðjón Ó. Magnússon

Félagsfundur

Almennur félagsfundur var haldinn á Grensásveginum miðvikudaginn 7. jan. Á fundinum var rætt um starfsemi félagsins, ferðir, opnu húsin, blaðið og fleira. Skiptust menn á skoðunum og komu fram ýmsar gagnlegar ábendingar. Á fundinn mættu um 30 manns.

Magnús Guðmundsson

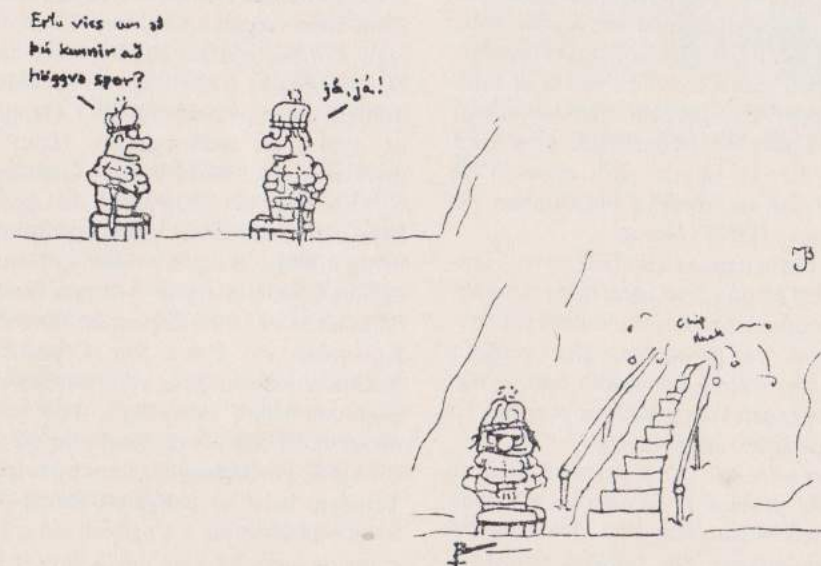
Ísfossaferð

Sunnudaginn 10. jan. var farin ísfossaferð upp í Esju (sunnanverða). Þátttakendur voru 14 talsins. Ekki reyndist færið vera nógu gott. Ferðin var tilraun í þá átt að gefa meðlimum klúbbsins tækifæri til að fara í erfiðara klifur en gengur og gerist í klúbbsferðum. Gafst þetta illa, einkum vegna þess að svo virðist sem að margir hafi ofmetið kunnáttu sína. Varð einn þátttakenda meðal annars fyrir slysi. Fararstjóri var Torfi Hjaltason.

Torfi Hjaltason

Hamrarnir upp af Esjubergi bjóða upp á mikla möguleika fyrir ís- og snjóklifur. Ljós. Björn Vilhjálmsson, mars 1980.

Skýrsla stjórnar

Starfsemi Alpaklúbbsins var í svipuðum skorðum á þessu ári og verið hafði árið áður. Óhætt er þó að segja að starfsemin hafi aukist heldur en hitt. Tala félaga óx úr 200 í 210 en á skrá eru um 260 svo að 50 hafa ekki enn greitt ágjald 1980.

Húsnæðið hér á Grensásveginum var talsvert notað á árinu. Haldið var áfram á þeirri braut sem mörkuð var árið áður að hafa ákveðna dagskrá flest miðvikudagskvöld. Gafst það vel og var aðsókn yfirleitt ágæt. Einnig hefur verið haldinn hef fjölda nefnda- og stjórnarfunda.

Bókasafnið hefur vaxið hægur á árinu en vonir stóðu til en þó hefur bókum fjölgað nokkuð. Munar þar mestu um gjöf Ara Trausta Guðmundssonar og Lydiu Pálsdóttur, sonar og ekkju Guðmundar frá Miðdal, en þau gáfu ÍSALP 18 bækur úr safni Guðmundar. Eru það allt erlendar bækur, bæði á ensku og þýsku. Auk þess voru keyptar 10–15 bækur, bæði íslenskar og erlendar. Þá var komið á blaðskiptum við Bregruppan í DNT í Noregi.

Skáli Fjallamanna í Tindfjölum var í umsjá ÍSALP á árinu. Var hann talsvert notaður af félögum klúbbsins. Vinnuferð var farin í lok ágúst. Var þá skipt um gler í glugga á austurgaffli, skálinn hreinsaður hátt og lágt og flutt þangað kol og gas fyrir veturinn. Er hann nú í ágætu ásigkomulagi.

Ferðir voru alls 17 á árinu, 2 fleiri en 1979. Af þessum 17 ferðum voru 5 námskeið með 94 þátttakendum. Haldið var eitt áttavitanámskeið, eitt snjóklifurnámskeið, eitt klettaklifurnámskeið og tvö ísklifur-

námskeið. Ferðir aðrar en námskeið urðu 12 talsins með 108 þátttakendum. Alls voru því 202 þátttakendur í ferðum og námskeiðum klúbbsins eða 23 fleiri en 1979. Ferðanefnd hafði umsjón með ferðunum. Mikil vinna hefur farið í það seinni hluta ársins að skipuleggja námskeiðahaldið. Unnið hefur verið að því að koma námskeiðunum á fastari grundvöll og gera þau vandaðri. Þótti árangur þessa starfs koma í ljós á klettaklifurnámskeiðinu í september og ísklifurnámskeiðinu í október. Var það Fræðslunefnd sem bar hitann og þungann af því starfi.

Um mánaðarmótin apríl/máí kom hingað til lands írski klifurkennarinn Sam Crimble. Dvaldi hann hér í vikutíma á vegum ÍSALP. Kom hann hingað í tengslum við vörusýningu stórfyrirtækisins Blacks hér á landi. Borgaði Blacks ferðir Sams en Alpaklúbburinn sá um uppihald hér á landi. Heppnæðist dvöl hans með ágætum. Hann hélt myndasýningu í húsi SVFÍ við Grandagárd og sóttu hana um 150 manns. Auk þess fór hann með nokkrum félögum upp í Botnssúlur og á Þingvöll og hélt síðan ísklifurnámskeið í Gígjökli helgina 3–4 maí. Var það hápunkturinn á velheppnaðri heimsókn. Kostnaður við komu Sam Crimble var nokkur en flestir geta verið sammála um gagnsemi slíkra heimsókna. Það kostaði mikla fyrirhöfn að fá Blacks til að samþykkja að greiða fargjöld Sams og er Ingvari Teitssyni helst að þakka að það tókst en hann var búsettur í Englandi síðastliðinn vetur og lagði þá á sig mikið amstur til að koma þessum málum í kring.

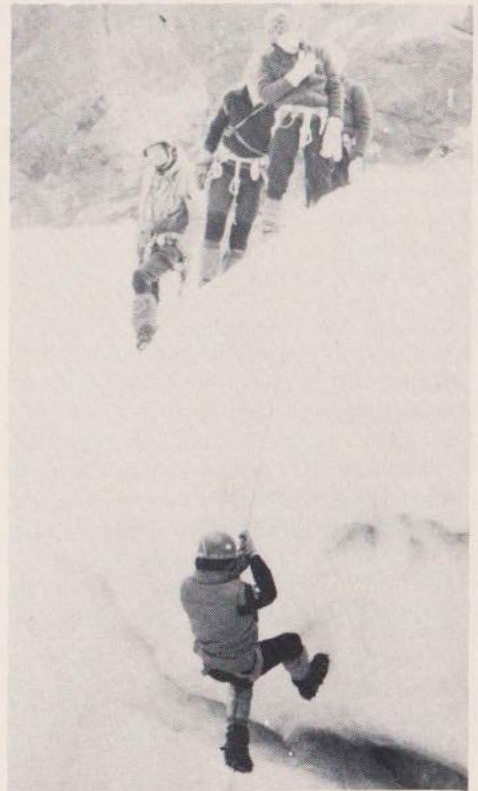
Blaðið kom út alls fimm sinnum á árinu en á miðju ári varð sú breyting að hætt var að gefa blaðið út annan hvern mánuð en byrjað að gefa það út á þriggja mánaða fresti. Einnig var horfið að því að láta setja blaðið í stað þess að vélrita það. Er þessi breyting mjög til þýðar. Ástæður fækkunar tölublaða eru tvær. Önnur er sú að vinna við að gefa út sex blöð á ári er geysimikil og hin er að setning er mjög dýr og því ódýrara að gefa út fjögur blöð á ári en sex. Ritnefnd sá um útgáfu blaðsins sem áður.

Tekin var ákvörðun um að reisa skála í Botnssúlum á næstunni og var talsvert unnið í því máli í haust. Farin var könnunarferð vegna skálastæðis og flutningsmöguleika. Einnig var farin vinnuferð og þá var safnað saman grjóti í undirstöður. Sótt var um styrk til Ferðafélags Íslands, og voru undirtektir jákvæðar en stjórn F. Í. tók ekki endanlega ákvörðun í málinu fyrir áramót. Einnig var sótt um leyfi fyrir húsbýggingunni hjá Eiríki Eiríkssyni Þingvallapresti og yfirráðamanni Þingvallajardarinnar. Jón E. Ísdal gerði teikningu að væntanlegum skála að fengnum tillögum stjórnar ÍSALP. Stefnt er að því að smíða húsið í vetur og e. t. v. að koma því fyrir uppi í Botnssúlum í vor ef aðstæður leyfa.

Stjórn ÍSALP 1980 skipuðu eftirtaldir: Guðjón Ó. Magnússon formaður, Björn Vilhjálmsson varaformaður, Einar Steingrímsson gjaldkeri, Magnús Guðmundsson ritari og Ingvar Teitsson og Torfi Hjaltason meðstjórnendur. Hélt hún alls 13 stjórnarfundir á árinu.

Að síðustu vill stjórnin þakka öllum sem störfuðu fyrir Alpaklúbbinn á árinu í nefndum, ferðum, á námskeiðum, með myndasýningum á opnum húsum eða með öðru starfi, þeirra framlag.

Stjórn ÍSALP

Í Gígjökli. Þar fóru fram 2 ísklifurnámskeið á síðasta ári. Ljóm. Sighvatur Blöndahl, maí 1980.

Ársreikningar 1980

Gjöld:

Útgáfukostnaður	1.420.210
Bækur, blöð og kort	176.151
Húsaleiga, rafmagn og fl.	531.519
Burðargjöld	165.260
Auglýsingar	28.200
Dvalarkostn. f. Sam Crymble	127.200
Gíróseðlar	53.000
Viðhald á skála í Tindfjöllum	219.447
Ýmislegt	22.139

Tekjur:

Félagsgjöld	1.637.911
Seld blöð	91.611
Auglýsingar	423.000
Hagnaður af sælgætissölu	81.449
Gistigjöld í Tindfjallaskála	44.830
Hússjóður	30.000
Hagnaður af ferðum	52.000
Námskeiðsgjöld	80.000
Seld merki	32.000
— kostnaðarverð	32.000
Aðrar tekjur	201.984
Vextir	61.678
Gjöld umfram tekjur	38.663

2.743.126 2.743.126

Eignir

Áv.reikningur 1371, Landsb. Ísl.	165.680
Bókasafn	105.814
Sjúkrabörur	41.875
Merki	48.000

Skuldir:

Höfuðstóll 01.01.80	400.032
— gjöld umfram tekjur	38.663
	361.369
	361.369

Reikningar hafa verið yfirfarnir og eru samþykktir.

Reykjavík 10. febrúar 1981

Arnfinnur Jónsson

Lög Íslenska Alpklúbbsins

1. gr.

Félagið heitir Íslenski Alpklúbburinn og er skammstafað ÍSALP. Heimili þess og varnarþing er í Reykjavík. Markmið félagsins er að efla áhuga manna á fjallamennsku.

2. gr.

Félagar geta þeir orðið, sem náð hafa 16 ára aldri. Atkvæðisbærir eru þeir, sem greitt hafa árgjald en aðalfundur ákveður upphæð þess.

3. gr.

Stjórn félagsins skipa fimm menn, formaður og fjórir meðstjórnendur og skiptir hún með sér verkum. Kosning fer fram á aðalfundi með bundinni kosningu og einföldum meirihluta atkvæða. Á sama hátt skal kjósa einn til vara. Kjörtímabil formanns er eitt ár en annarra stjórnarmanna tvö ár og varamanns eitt ár. Annað árið ganga tveir menn úr stjórninni en hitt árið hinir tveir.

Stjórnin boðar til félagsfunda eftir þörfum en óski 20% eða fleiri félagsmanna eftir fundi skal stjórn boða til hans þegar í stað á sama hátt og til aðalfundar.

Stjórnin getur skipað nefndir svo sem uppstillinganefnd og ferðanefnd.

4. gr.

Aðalfundur hefur æðsta vald í málum félagsins og skal halda hann í febrúar ár hvert. Til hans skal boða með að minnsta kosti hálfmánaðar fyrirvara og telst hann löglegur ef löglega er boðað til hans. Á fundinum gilda almenn fundarsköl og ræður einfaldur meirihluti atkvæða úrslitum mála.

Verkefni aðalfundar eru:

- a) skýrsla stjórnar
- b) lagðir fram endurskoðaðir reikningar síðasta árs
- c) lagabreytingar
- d) kjör stjórnar og endurskoðanda
- e) önnur mál.

5. gr.

Leysist Alpklúbburinn upp og hættir starfsemi skulu allar eignir hans, lausa- og fastafjármunir, fengnar Ferðafélagi Íslands til vörslu og umsjónar, þar til Alpklúbburinn verður endurvakinn eða annað félag með sömu markmið stofnað. Skal Ferðafélagið fá hinu nýja félagi eignirnar í hendur ef það óskar þess.

Lög þessi eru samþykkt á aðalfundi félagsins 11. febrúar 1981.

Tímabil frumherjanna (1900–1950)

Seinni hluti: Innlendir menn

4.0 Inngangur

Í síðasta hluta var fjallað um erlenda leiðangra og fjallamenn fram undir 1950. Íslendingar komu þar einnig nokkuð við sögu.

Í þessum hluta snúum við okkur betur að innlendum félögum, leiðöngurum og einstaklingum. Tímabilið verður hið sama og áður, 1900–1950.

4.1 Ungmennahreyfingin

Það voru nauðsynlegar rannsóknir og landmælingar sem lögðu grunninn að fjallamennsku á 20. öldinni – auk Ungmennahreyfingarinnar.

Ungmennahreyfingin spratt upp úr sjálfstæðisbaráttunni og varð mjög öflug. Einn hornsteinn hennar var líkamsrækt og íþróttaiðkan, annar rómantísk virðing fyrir landinu og sögu þess. Margir virkir félagar í UMFÍ fundu sig knúna til þess að stunda gönguferðir og skíðaferðalög. Mynduðu þeir smáfélög með öðrum um þessa virkni sína. Fjallafélagið og litla skíðafélagið eru dæmi um þau.

Sem dæmi um hver hvati ungmennafélögin voru fyrir fjallgöngur er ganga Magnúsar Matthíassonar á Kerlingu við Eyjafjörð árið 1907. Er ferð þessi að því leyti merkileg að Magnús strengdi þess heit á ungmennafélagsfundi í janúar sama ár að ná þessu marki. Var það á sömu stundu og Lárus Rist strengdi þess heit að synda yfir Eyjafjörð, Jóhannes Jósefsson að vinna sigur í konungsglímunni á Þingvöllum auk þess sem fleiri strengdu þess heit að vinna hin ýmsu afrek.

Nokkrum árum seinna gengu nokkrir ungmennafélagar í Öræfum á Hvannadalshnúk. Þá gekk Sturla Jónsson í Fljótshólmum einn síns liðs yfir Sprengisand snemma vors (maí) árið 1916.

Um eiginlegt fjallaklifur var ekki að ræða á þessum tíma.

Tveir leiðangrar rísa hæst í sögu þessarar nýju ferðahreyfingar.

Sá fyrri er ferð 8 félaga úr UMFÍ 1923 yfir Langjökul endilangan á leið þeirra milli Akureyrar og Reykjavíkur. Þeir fóru fótgangandi á láglendi en á skíðum á jöklinum og háheiðum. Guðmundur Einarsson og félagar hans höfðu reyndar gengið á Langjökul áður eða í Kjalarferð 1916. Í þessum tveimur ferðum og fleiri slíkum myndaðist sá kjarni sem seinna stofnaði Fjallamenn.

Síðari leiðangurinn er ferð L. H. Müllers, Tryggva Einarssonar, Axels Grímssonar og Reidars Sörensens yfir Sprengisand á skíðum í mars 1925. Þeir lögðu upp úr Eyjafirði og voru 8 daga að ganga 240 km leið að Laxárdal í Hreppum. (Um þessa ferð má lesa í Jökli 1978.)

4.2 Fjórða áratugurinn

Á fjórða áratugnum var talsvert gengið á fjöll og komu þar ýmsir þar við sögu. Ingólfur Ísólffsson ferðaðist víða og gekk á fjöll og fór m. a. þrisvar sinnum á Hvannadalshnúk á árunum 1936–42. Oddur Magnússon bóndi í Skaftafelli mun þó líklega hafa geng-

L. H. Möller og félagar á Vatnahjalla á leið suður Sprengisand veturinn 1925.

id oftast á Öræfajökul á þessum árum. 1932 fóru Geir Gígja og Pálmi Jósefsson á Hvannadalshnúk frá Fagurhólsmýri og voru 5 stundir á leiðinni. Guðmundur frá Miðdal og Leutelt voru svipaðan tíma í sinni för 1935 og eru þetta líklega ennþá gildandi tímamet.

Ekki er mikið vitað um ferðir Ingólfs Ísólffssonar en eitthvað mun hann hafa gengið á Suðursveitarfjöll, Birnudalstind og e. t. v. Þverártindsegg.

Hjálparsveit Skáta í Reykjavík (stofnuð 1932) var virk á þessum tíma og fóru félagar hennar m. a. yfir Langjökul á skíðum (1936). Helsti leiðtogi sveitarinnar var Jón Oddgeir Jónsson.

4.3 Ferðafélag Íslands.

Ferðafélagið á sér að sjálfsögðu rætur að nokkru leyti í ungmennahreyfingunni. En

sumir af fyrstu forvígismönnum þess voru einstaklingar sem allengi höfðu stundað göngu- og fjallaferðir. Má þar til nefna Tryggva Magnússon, Björn Ólafsson, Kristján Ó. Skagfjörð og Helga frá Brennu. F. Í. var stofnað 1927. Skömmu síðar komu áhugasamir kunnáttumenn á sviði náttúrufræði eða ferðamennsku til liðs við félagið. Skulu þar til nefndir Sigurður Þórarinnsson, Jón Eyþórsson og Guðmundur Einarsson.

Ferðafélagið stundaði skipulega ferðalög, löng og stutt og ruddi marga nýja slóð um óbyggðir landsins. Deildir spruttu upp á landsbyggðinni og félagið hóf skálabyggingar. Um klifur var sjaldan eða aldrei að ræða í ferðum þess og jöklaferðir voru fáar. Að því kom þó að ýmsir menn utan og innan F. Í., sem lengi höfðu horft löngunaraugum til erfiðari fjallatinda og stórra jökla hófu samvinnu. Þar var aðalhvatamaður sá Íslend-

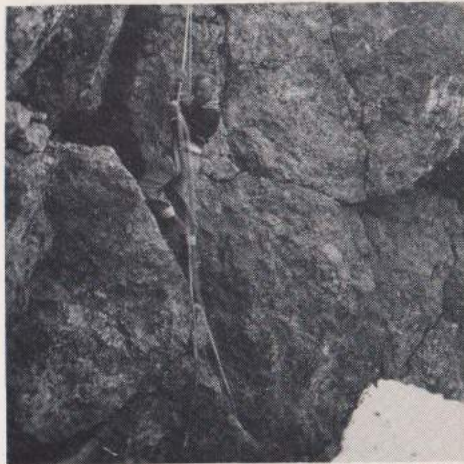

Stefnt á hátind Eyjafjallajökuls, einhvern tíma í kringum 1940, í einni af páskaferðum Fjallamanna á Fimmvörðuháls.

ingur sem einna fyrstur lærði til verka við raunverulegt ís- og bergklifur erlendis, Guðmundur Einarsson frá Miðdal.

4.4 Fjallamenn

Fjallamenn voru stofnaðir sem félag 1939. Um skeið höfðu margir stofnfélaganna, sem voru 33 talsins, farið saman til fjalla eins og áður er sagt. Fjallamenn gerðust deild í F. Í. en störfuðu alla tíð sjálfstætt. Þeir héldu 7 námskeið á ferli sínum. Kennnt var klifur, notkun skíða, ferðahættir á jöklum og hjálp í viðlögum auk kortanotkunar. Stundum voru erlendir kennarar, oftast Rudolf Leutelt, kunnur þýskur fjallamaður. Fjallamenn byggðu tvo skála, á Fimmvörðuhálsi 1940 og í Tindfjöllum 1945.

Sigælingar í Kerlingarfjöllum á fyrsta námskeiði Fjallamanna 1939. Svonefnd „klassísk“ aðferð.

Heklugos 1947. Þá unnu Fjallamenn m. a. að gerð kvikmyndar.

Fjallamenn fóru víða, um alla Suðurjökla, á Bárðarbungu, á Suðurhluta Vatnajökuls, á Hofsjökul og Langjökul, um allan Mýrdalsjökul á skíðum, á Dyrfjöll, Hrútfell, Snæfell, í Kverkfjöll og í Lónsöræfi. Stöku sinnum reyndu menn klifur annars staðar en á jöklum. Tindurinn í Tindfjöllum var fyrst klifinn í páskaferð Fjallamanna í apríl 1943. Farinn var hryggurinn frá Hornklofa út að Tindi og upp hann að suðaustan. Vetraradstæður voru og klifrað upp í snjó og ís. Þau sem upp fóru voru Guðmundur Einarsson, Lydia Pálsdóttir, Agnar Kofoed Hansen o. fl.

Fyrstu öruggu uppgöngu á Loðmund í Kerlingarfjöllum eiga Fjallamenn og vísbending er um að þeir hafi farið á bæði Ytra- og Innra-Dyrfjall við Borgarfjörð eystra, á undan tveimur Borgfirðingum sem fóru á Norðurtindinn á Ytra-Dyrfjalli árið 1952 (fjallað verður um þetta atriði í næstu grein). Þumal skoðuðu Fjallamenn og töldu ókleifan með öllu. Sömu sögu er af Hraundranga við Öxnadal að segja.

Merkileg má teljast ganga þeirra Einars Sæmundssonar og Árna Stefánssonar á Heklu stuttu eftir að gosið hófst árið 1947. Sættu þeir lagi meðan gosið lá niðri að mestu.

Á Zsigmondy-tindi. Guðmundur Einarsson lengst til hægri.
Næst ljósmyndaranum er Rudolf Leutelt er kenndi á námskeiðum Fjallamanna.

Blómaskeið Fjallamanna var á árunum 1939–1950. Eftir það lagðist ferðastarfsemi að mestu niður en félagið var til fram á 7. áratuginn og gekkst m. a. fyrir heimsókn Edmunds Hillarys til landsins.

4.5 Ýmsir einstaklingar

Af einstaklingum sem fóru merkar öræfaferðir, fyrst og fremst til náttúruskoðunar, má helst nefna Jón Eyþórsson, Pálma Hannesson og Ólaf Jónsson.

Jón rannsakaði m. a. alla jökla á Tröllaskaga um 1930, en Pálmi fór um óbyggðir til að safna efni í frábærar ritgerðir og útvarps-erindi sín. Ólafur Jónsson þaulkannaði Mývatnsöræfi og Ódádahraun og skrifaði hið

mikla ritverk Ódádahraun um sögu þess og náttúru.

Pórður Guðjohnsen (1867–1937) var íslenskur læknir sem settist að í Danmörku en stundaði fjallgöngur og klifur í Noregi, Ölpum og Norður-Svíþjóð. Í Noregi kleif hann m. a. Stóra-Skagastölstind í Jötunheimum í fylgd Ola Berge, frægs norsks fjallaleiðsögu-
manns. Árið 1911 kleif hann Matterhorn, fyrstur Dana og Íslendinga. Seinni árin ferðaðist hann mikið um Lappland og 1919 fann hann nýja leið upp á Kebnekaise (2117 m), hæsta fjall Svíþjóðar. Bókin hans Endurminningar Fjallgöngumanns, er stytting á dagbókum sem hann hélt á ferðum sínum.

Guðmundur Einarsson (1895–1963) sem áður er getið, stundaði klifur í Ölpum, Dólómítunum og í Austurríki. Eitthvað fór hann einnig um Kákasusfjöll. Meðal tinda sem Guðmundur kleif má nefna Fünffingertinda, Vaiolturnana og Boécind í Dólómítafjöllum með Austurríkismönnum Müssner og Puchegger. Hann kleif nokkuð með Leutelt (sem kenndi fjallamönnum) og Dougan, mjög þekktum ítölskum fjallamanni. Má þar nefna Flötenvegg Zsigmondyttinds – erfitt ísklifur – og norðvesturhrygg Ortlertinds (3902 m). Með K. Schmidt o. fl. kleif Guðmundur Eiger,

Nokkrir úr hópi Fjallamanna við ís- og snjóklifur á Tindfjallajökli (líkl. um 1940).

Zinal – Rothorn í svissnesku ölpunum (4221 m) Myndin er tekin 1931 eða '32 er Guðmundur Einarsson var á leið þangað, hryggjaleiðina til vinstri á myndinni.

Mönch, Jungfrau og Finsteraarhorn, auk risans erfiða: Stóra-Schreckhorns. Alls er getið 25 Evróputinda í dagbókarbrotum hans.

Ari Trausti Guðmundsson
Magnús Guðmundsson

Heiðarhornið frá norðvestri. Freistandi viðfangsefni fyrir íslenska fjallamenn.
Ljós.: Ragnar Axelsson, febrúar 1978.

Veggurinn frá hlið — horft úr norðaustri.
Ljós.: Ragnar Axelsson, febrúar 1978.

Fréttapistill

Núna í byrjun febrúar, gengu fjórir félagar í ÍSALP – þeir Björn Gíslason, Einar Pálsson, Jónas Geirsson og Jóakim Reynisson á skíðum yfir Kjöl.

Lagt var upp frá Blöndudal 1. febrúar og þann 4. febrúar komu þeir félagar á Hveravelli þar sem þeir dvöldu næstu 3 daga í góðu yfirlæti.

7. febrúar var svo haldið sem leið lá næst í Hvítárnes þar sem þeir eyddu næstu nótt.

Í erfiðu færi og leiðinlegu veðri var haldið yfir Bláfellsháls daginn eftir og gist í tjöldum við Grjótá.

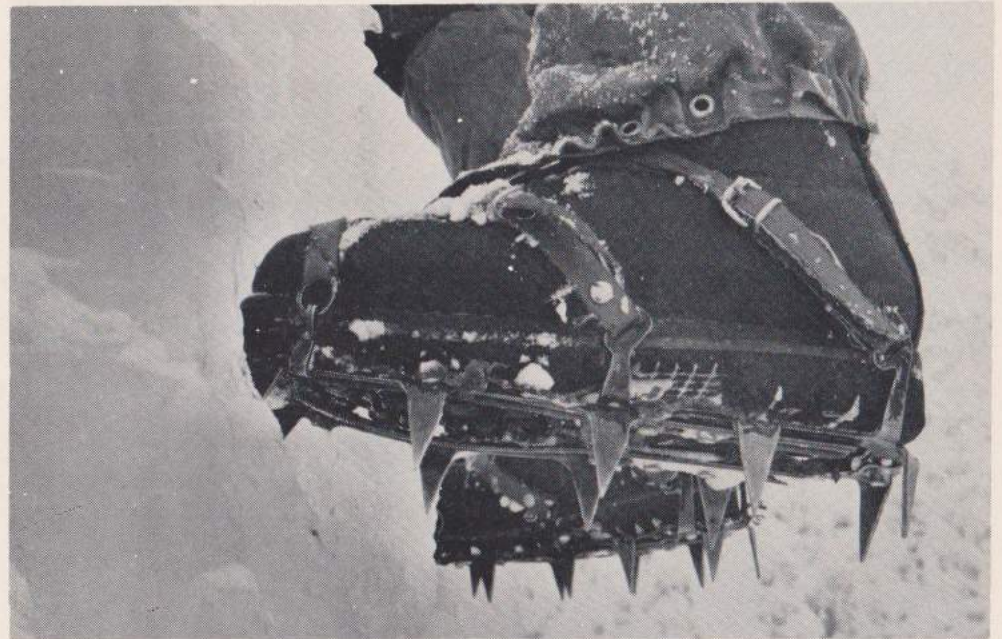
9. febrúar var svo stefnan tekin á Bjarnarfell í mjög lélegu færi, þar sem gönguhraðinn var aðeins 3 km á klst. Er yfir Sandá var komið var tekið á móti þeim félögum á vél-sledum en þar voru félagar þeirra úr Björgunarsveitinni Ingólfi mættir og var samfylgdar þeirra notið síðasta spölinn niður í Haukadal.

Helgina 6.–8. febrúar var gerð fyrsta tilraun til að klífa Hraundranga í Öxnadal að vetrarlagi. Þar áttu í hlut þeir Jón Geirsson og Snævarr Guðmundsson auk tveggja Akureyringa. Þó nokkur snjóflóðahætta var á svæðinu, en farið var upp frá Hörgárdal. Gangan að tindinum gekk stórslysalaust. Hins vegar brotnuðu broddarnir hjá Snævarri er á Dranginn var lagt og hættu þeir félagar því við frekari tilraunir.

Hermann Valsson eyddi jölunum suður í Ölpunum og fór þá ferð á Mt. Blanc ásamt tveimur öðrum, þar á meðal Bandaríkjamanni sem hann kynntist síðastliðið sumar. Er þetta í fyrsta skiptið, svo vitað sé, að Íslendingur sé þarna um þetta leyti árs. Ferð þeirra á fjallið stóð í nokkra daga og verður þá að geta þess að þeir félagar þurftu að bera allt sitt megnið af leiðinni, en enga þjónustu er að fá í skálum á þessum tíma. Voru þeir auk þess þeir einu sem fóru upp í þetta skiptið, sem er óvenjulegt. Leiðin sem þeir fóru var ein af þessum algengari, upp í Gouter skála og áfram upp. Veður fengu þeir þrýðilegt og útsýni gott. Höfðu þeir með sér fjallaskíði en notuðu lítið.

Pétur Ásbjörnsson og Torfi Hjaltason fóru til Skotlands og dvöldu þar yfir hátíðirnar í um hálfan mánuð. Voru þeir eingöngu á Ben Nevis svæðinu og hreptu fúlt veður, en tókst samt að fara nokkrar vetrarleiðir af ýmsum gráðum.

Snævarr Guðmundsson

Hér sér undir iljar greinarhöfundar. Sjá greinina hér að neðan. Ljós. Torfi Hjaltason, febrúar 1981.

Ísfoss klifinn

Laugardaginn 20. desember sl. klifruðu Björn Vilhjálmsson og undirritaður ísfoss undir austanverðu Kistufellinu. Fossinn er stutt frá bænum Norðurgöf (sjá aðalkort blað 3) og ekki hátt að fara.

Þetta voru 65 metrar, sem við klifruðum í tveim spönnum og vorum alltaf lengst til hægri í fossinum, alveg í klettunum. Sú fyrri var aðeins 20 metrar, því þar lentum við á ákjósanlegri syllu fyrir tryggingu. Seinni spönnin var 45 metra löng, sem þýddi að við urðum að bæta við línuna (40 m) stuttum spotta og lykkju. Brattann áætluðum við 70–90°. Ísinn var ansi misjafn. Á fyrri spönninni var hann frekar gljúpur, víða með morknu yfirlagi, en þó haldgóður. Seinni spönnin var

sögulegri. Fyrstu 15 metrarnir voru gisið samsafn af grýlukertum sem gáfu enga tryggingamöguleika. Festur fyrir tæki litu ákaflega illa út en héldu þó einhvern veginn. Yfirleitt var ekki um það að ræða að höggva í ísinn heldur hengdi maður axirnar í glufur. Ákaflega skemmtilegt. Það er að segja þegar þetta var yfirstaðið. Þessi kafli virtist vera lóðréttur. Næstu fimm metrar voru líka nálægt því, en ísinn mun geðslegri. Síðan minnkaði hallinn og ísinn batnaði til muna.

Við góð skilyrði er þetta örugglega mjög ákjósanlegur staður fyrir ísklifur. Gráðan er sennilega 4.

Einar Steingrímsson

Nr. 13 HRAUNDRANGI

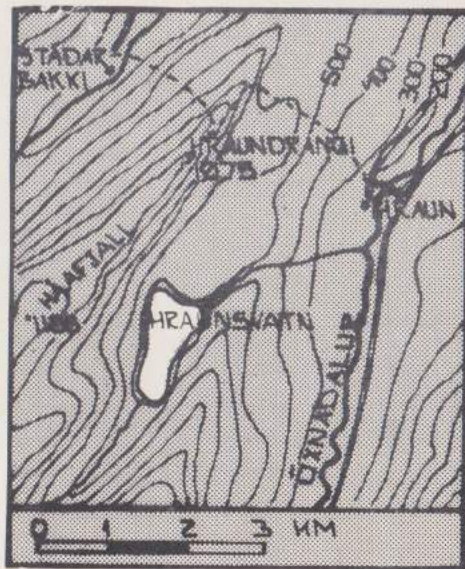
Mikið er um jökulsorfna dali í blágrýtis-myndun Norðurlands. Tveir þeirra eru Hörgárdalur og Öxnadalur, og á milli þeirra er skörðótt fjallasegg, slípuð af jökum þeim, er gengið hafa fram dalina. Upp úr þessari fjallasegg gnæfir 1075 m hár tindur, Hraundrangi. Hann hefur sennilega mótast á líkan hátt og Matterhorn Alpna, við það að jöklar hafa unnið úr nokkrum áttum á berginu.

Berggrunnurinn er að miklu leyti myndaður úr tiltölulega þunnum hraunlögum, sem orðið hafa til við sprungugos, svo og millilögum úr seti. Þessi millilög eru laus í sér og því klifurum til ama. Hraunlögin eru úr þéttu bergi með stuðlunar- og frostsprungum, sem gefa traustar tryggingar og mynda þau jafnframt stalla, sem gefa tækifæri til hvíldar.

Hraundranginn er allnokkuð gróinn mosa og öðrum lágplöntum, en það ásamt millilögum og lausu grjóti, skapar mesta vandann við klifrið. Oft verður að hreinsa töluvert í burtu og jafnvel grafa með höndum í jarðvegsþekjuna til að fá traustar festur.

Ferðir á Hraundranga

Sumarið 1956 dvaldist hér á landi bandarískur fjallgöngumaður að nafni Nicholas Clinch. Hann virðist hafa verið reyndur fjallamaður á þeirra tíma mælikvarða, hafði klifið háfjöll í Perú og British Columbia. Hann ferðaðist hér um og fór meðal annars upp Gígjökul á hátind Eyjafjallajökuls ásamt fimm félögum úr Flugbjörgunarsveitinni í Reykjavík. Það mun síðan hafa verið dr. Sigurður Þórarinnsson, sem benti

Hraundrangi og umhverfi — yfirlitskort.

Nicholas og tveimur félögum hans úr ferðinni á Eyjafjallajökul, Sigurði Waage og Finni Eyjólfssyni, á að Hraundranginn í Öxnadal væri hæfilegt viðfangsefni vönum fjallamönnum.

Í bítíð 5. ágúst 1956 lögðu þremmenningararnir af stað frá Akureyri að Hrauni í Öxnadal. Frá Hrauni voru þeir um þrjár klukkustundir að Dranganum, þangað sem 80 m eru eru eftir og vígbjuggust þeir fleygum, lásam og nylonlínunum þar.

Lagði Nicholas fyrstur af stað upp en Sigurður og Finnur tryggðu. Sjö stundum síðar

stóðu þeir allir á tindinum. Hraundrangi hafði verið sigraður. Alls tryggðu þeir fimmtán sinnum og tók það þá allt upp í hálf tíma að komast eina hreyfingu.

Eftir stutta viðdvöl sigu þeir niður og til Akureyrar komu þeir eftir 18 tíma ferð.

Þetta var ekki eina tilraunin að klífa Hraundranga þetta sumar. Maður að nafni Kenneth A. Hendeson frá Boston í Bandaríkjunum reyndi, en varð frá að hverfa. Kennth sat í stjórn APPALACHIA en svo nefnist félag fjallamanna í Boston og ritaði hann grein um ferð sína til Íslands í rit félagsins.

Heldur er hljótt um tilraunir til að klífa Hraundranga næstu árin. Þó spyrst það út að nokkrir Frakkar, sem voru hér á ferð, hafi reynt að klífa Drangan. Lítið er vitað um ferð þeirra og gengu þær sögur, að þeir hefðu komist í sjálfhældu og þurft á aðstoð að halda, en engar öruggar heimildir eru fyrir því.

31. júlí 1977 var Hraundrangi sigraður í annað sinn af Péttri Ásbjörnssyni, Helga Benediktssyni og Sigurði Baldurssyni, sem er Akureyringur og var þeim sunnlendingum innan handar á meðan á dvöl þeirra stóð. Þeir héldu upp frá Hrauni og gengu sömu leið og fyrri hópurinn. Eftir tveggja stunda gang voru þeir komnir að Dranganum og hið eiginlega klifur hófst. Helgi leiddi alla leið og sat á tindinum eftir fimm stunda klifur og félagar hans þremur stundarfjórðungum seinna. Ofarlega í Dranganum fundu þeir fleyga eftir þá, sem á undan höfðu farið. Niðurferðin gekk vel og komu þeir til Akureyrar eftir 13 klukkustunda ferð.

Á leið upp á Hraundranga. Ljós. Hreinn Magnússon, ágúst 1980.

Leiðir að Hraundranga.

Um tvær leiðir er að ræða, þegar gengið er upp að Hraundranga. Sunnan megin upp úr Öxnadal og norðan megin upp úr Hörgárdal.

Tveir fyrstu hóparnir, sem fóru á Drangan fóru upp úr Öxnadal. Gengu þeir frá bænum Hrauni upp vesturhlíðar Einbúa yfir svollkallaðan Stapa og upp skriðurnar í skarðið, sem lægst ber á hryggnum.

Hæðarmismunur á þessari leið er um 850 m og áætlaður göngutími 2-3 stundir. Þessi leið er mjög falleg með gott útsýni yfir Hraunvatn og hrikaleg klettabelti Háafjalls.

Leiðin, sem við völdum var upp úr Hörgárdal því hún virtist vera styttri og auðfarnari. Gengið er frá bænum Staðarbakka, en göngubrú er yfir Hörgá rétt fyrir neðan bæinn. Þegar yfir brúna kemur, er ein samfelld brekka upp að Dranganum.

Hæðarmismunur um 700 m, áætlaður göngutími 1-2 stundir.

Hraundrangi var sigrður í þriðja sinn á síðastliðnu sumri. Áttu þar í hlut undirritaðir og norðlendingurinn Sigurður Sigurðsson.

Föstudaginn 15. ágúst klukkan 14.30 lögðum við af stað frá Akureyri og ókum inn að Staðarbakka í Hörgárdal. Þaðan var eins og hálfis tíma ganga upp á hrygginn 120 m neðan við sjálfan tindinn.

Eftir kaffilögg og meðlæti var okkur ekki til setunnar boðið, því halla tók degi. Var nú klifurbúnaður tekinn til í skyndi og lagt á brattann upp eftir hryggnum að tindinum sjálfum.

Þegar um 80 m voru eftir hófst hið eiginlega klifur.

Sigurður leiddi fyrstu spönnina, sem var um 20 m. Í fyrstu var þriggja metra kletthaft fyrir og í framhaldi af því var um 60° brattur kaffli hulin mosa og lausu grjóti.

Næstu spönn, um 40 m langa, leiddi Olgeir. Notaði hann tvær millitryggingar og var sú neðri fastur fleygur frá Helga og félögum. Á leiðinni var 5 m langt millilag mjög laust í sér.

Síðustu spönnina fór Hreinn fyrstur, var hún um 20 m löng. Fyrir honum varð 3 m klettabelti um 75° bratt, með einni erfiðri hreyfingu. Þaðan var 1-2 m á toppinn, sem er um 1/2 fermetri að stærð.

Hraundrangi. Teikn. Snævarr Guðmundsson.

Voru þá liðnir þrír tímar frá því klifur hófst. Stórkostlegt útsýni var af tindinum og einkennileg tilfinning að sitja þar klovvega með annan fótinn hangandi niður í Hörgárdalinn og hinn fótinn niður í Öxnadal, eins og Sigurður félagi okkar komst að orði.

Dvölin þar uppi varð þó stutt því orðið var all kvöldsett.

Niðurleiðin var farin í fjórum áföngum, þar sem við höfðum einungis 40 metra línu. Niður að Staðarbakka vorum við komnir kl. 23.30 og til Akureyrar eftir 10 tíma ferð.

Við treystum okkur ekki til að leggja mat á, hvaða gráðu beri að kalla klifur á Hraundranga vegna reynsluleysis og skorts á upplýsingum.

Heppilegan búnað teljum við vera langa fleyga. Minni gerðir af „bong“ fleygum og 80 metra klifurlínu ásamt öðru því er sjálf-sagt telst.

Klifur í Hraundranga fer að miklu leyti fram í lausu bergi og fallhæð er mjög mikil.

Hreinn Magnússon
Olgeir Sigmarsson

Styrktaraðilar

Útivist

Lækjargötu 6, Reykjavík, póst-
hólf 17, s. 14606

Tímaritið Áfangar

Veltusundi 3b, s. 29440 og
29499

Guðjón Ó. hf., prentstofa

Pverholti 13, s. 27233

Pálmason og Valsson

Klapparstíg 16, s. 27745

Ólafur Þorsteinsson og Co. hf.

Vatnagörðum 4, s. 85044

Rafkraft hf.

Grensásvegi 5, s. 81750

Rakarastofan Dalbraut

Dalbraut 1, s. 86312

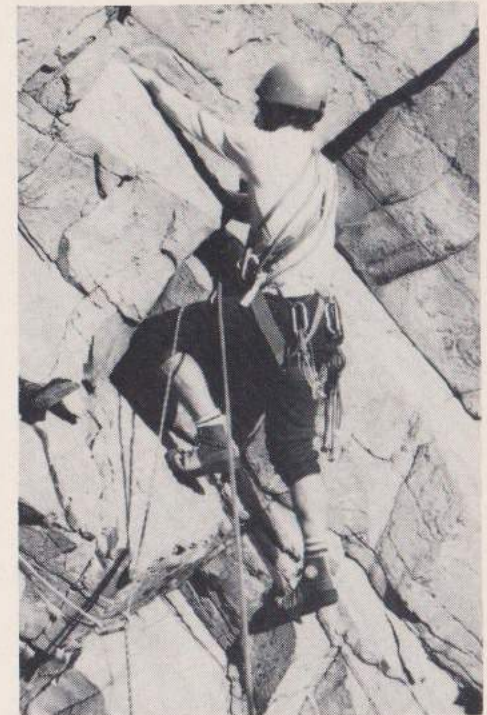
Vélaverkstæðið Kistufell

Brautarholti 15, s. 22104

Lundúnápóstur: Um enska fjallamennsku

Við fyrstu sýn er harla fátt í flatneskju Lundúnaborgar, sem minnir á fjallamennsku eða klifur — nema ef vera skyldu skýjakljúfarnir í miðborginni. Þó er það svo, að hér eru margir klifurklúbbar með öfluga starfsemi, má þar t. d. nefna „North London Mountaineering Club“ o. fl. Sú fjallamennska, sem Lundúnabúar stunda helst, er mjög með öðrum hætti en á Íslandi gerist, enda kringumstæðurnar ólíkar. Hæsti tindur Englands, Scafell í Vatnahéruðunum, er 978 m hár eða lítið eitt hærri en Esjan. Hér er því lítið um snjó og ís, einungis í hörðustu vetrum er hægt að búast við sæmilegum ís-klifuraðstæðum í Englandi (Vatnahéruðunum) og Wales. Flest fjöll (eða réttara sagt: fell) á þessum slóðum eru líka kollótt og heldur ósælleg — hér er því tæpast um erfiðar fjallgöngur í íslenskum skilningi að ræða.

Nú spyr e. t. v. lesandinn: Hvers konar fjallamennsku er þá eiginlega hægt að stunda þarna? Svarið er, að víðs vegar um Bretland (England, Wales og Skotland) eru klettur, sem eru frábærir til klifurs. Bergið er víða mjög gott, granít og annað djúpberg, gjörólíkt íslensku mylsnunni, sem við köllum berg. Að vísu er lítið um gott klifurberg nærri Lundúnum, en ekki þykir tiltökumál að skreppa 200–300 km leið um helgar (eftir hraðbrautum — auðvitað) til að komast í gott berg, t. d. í Suðvestur-Englandi eða Norður-Wales. Vinsælustu klifurklettarnir, oft við sjóinn, t. d. í Suðvestur-Englandi, eru 20/100–200 m háir, víða nær þverhníptir.

Á erfiða þrepinu í „Kinkyboots.“ Takið eftir mjúku klifurskónum svo og hnetunum í beltinu.

Um tæknina er það að segja, að mjúkir klifurskór og hnetur eru alls ráðandi, fleygar nánast bannvara. Mjög margir klifrarar virðast prýðilega færir, sá þykir ekki maður með mönnum, sem ekki getur haft forystu í klifri af gráðunni „very severe,“ sjá ÍSALP Nr. 17, bls. 26–27.

Meðfylgjandi mynd er tekin í sjávarklettum í SV-Englandi, nánar til tekið í Norður-Devon á svæði, sem heitir Baggy Point. Maðurinn fer þarna á undan (leiðir) á dæmigerðan hátt klifur með erfiðustu hreyfingum af gráðunni 4c.

Ingvar Teitsson

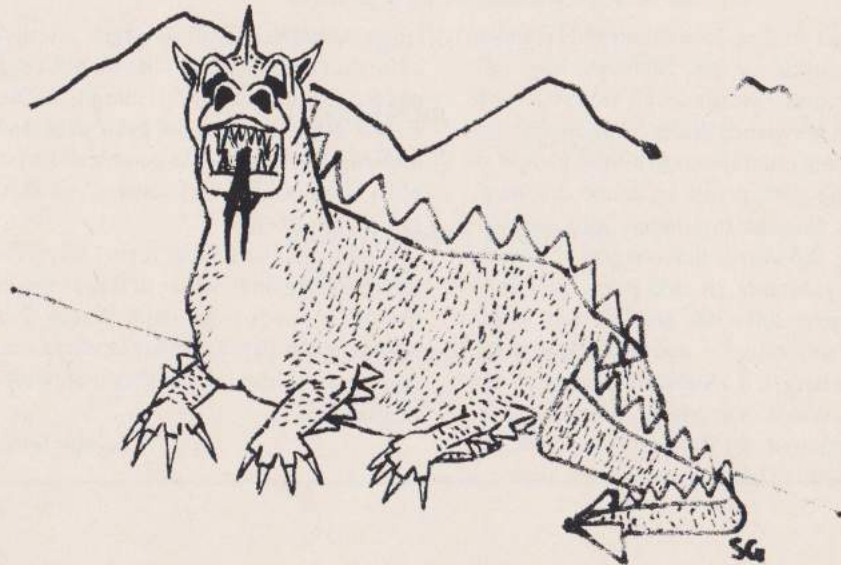
Drekaginið

Eitt sinn bjó í landi nokkru svefndreki. Dreki þessi var grimmuðlegur, flest fólk í landinu óttaðist hann og hélt sig fjarri honum. Það var trúa manna að tennur drekans væru verðmætir gimsteinar og fagrar ásyndum. Því hertu nokkrir menn upp hugann og fóru til drekans til að líta upp í gin hans. Ætluðu þeir að sjá gersemarnar. Menn vissu að drekinn vaknaði aðeins einu sinni á þúsund ára fresti. Munnurinn var svo sannarlega tignarlegur að sjá úr fjarlægð og brátt hætti fleira fólk sér nær drekanum til þess að sjá betur þessa miklu sýn. Þegar fram liðu stundir ákváðu nokkrir ofurhugar að komast nær til þess að sjá betur. Þeir ætluðu að klifra upp í gin drekans til þess að geta staðið og horft á gersemarnar við fætur sér.

Flestir íbúanna voru hræddir og lýstu áhyggjum sínum vegna þeirra manna sem ætluðu upp í gin drekans. Þeir sögðu, að þeir færu að drekanum, væru heimskingjar og þeir sem í raun færu upp í gin hans væru óðir

og hættu lífi sínu. Menn vissu að ef drekinn vaknaði myndi hann éta þá alla. Þeir sem fóru upp í gin hans sögðu að það væri þess virði að sjá dýrdina og finna til hins kynngimagnaða andrúmslofts sem þar ríkti. Eitt þúsund ár væri langur tími enda þótt enginn vissi fyrir vist hvenær drekinn hafði vaknað síðast.

Við, sem fáumst við fjallamennsku á vetrum og tökum þá áhættu, sem því fylgir að klífa þverhnipta klettaveggi, klifrum í raun upp í gin drekans. Við tökum þá áhættu sem fylgir snjóskriðum, blindbyljum, frosti og jökulsprungum. Þetta gerum við til þess að njóta fegurðar og hins kynngimagnaða andrúmslofts. Við höfum ánægju af dirfsku okkar því að við vitum að aðrir hætta sér ekki þangað sem við förum. Við njótum hvernar þrekraunar. Við reynum á sál og líkama á meðan við erum að klifra upp klettavegginn sem við höfum aldrei glímt við áður. Við tökumst á við æðri gráðu en

við höfum áður gert, og leggjum öryggi okkar í sólurnar til þess að geta hrósað sigri ef okkur tekst vel og taka ósigri ef illa tekst til. Við álitum að það sé um sjálfsaga og andlegt atgervi að tefla þegar við finnum til okkar innri manns í greipum óttans. Við segjum að það sé vegna skynsemi okkar og hæfni að við séum til frásagnar. Það er engum vafa undirorpið að sá sem höndlar fegurð, lífskraft og sálarró þar sem aðrir finna til leiðinda, þjáninga og erfiðis hlýtur að vera ólíkur öllum öðrum að skapgerð. Hér er um að ræða sjálfsánægju og eigin afrek sem enginn þarf að lýsa velþóknun sinni á. Fjallamaðurinn hvorki þarf né vill fá hvatningu frá öðrum.

Með betri búnaði og nýjum aðferðum verðum við minna hrædd við hættur og of

viss um eigið ágæti. Oft hættum við lífinu, þegar við verðum of hrifin af nýja vaðnum okkar. Við erum öruggari ef einn félagi okkar er reyndari en við og því erum við kærulaus er klifri lýkur.

Þegar við heyrum um reynda fjalla- og klifurmenn sem farast þá furðum við okkur á því. Í hverju lágu mistök þeirra? Hvar mistókst þeim? Hvers vegna hafði útbúnaðurinn brugðist þeim?

Þegar við hættum okkur upp í drekagin verðum við að hafa það í huga að drekinn sefur ekki til eilífðarnóns.

Þýtt og endursagt úr bandaríska tímaritinu „OFF BELAY“.

Guðjón Ó. Magnússon

Styrktaraðilar

Morgunblaðið

Aðalstræti 6, s. 10100

Heildsalan Sólbakur hf.

Reykjavík

Rádióbúðin

Skipholti 19, s. 29800

Formprent

Hverfisgötu 78, s. 25960

Bílaborg hf.

Smiðsholti 23, s. 81299

Kjörbúð S. S. við Hlemm

Laugavegi 116, s. 23456

Ábyrgð hf.

Tryggingafélag fyrir bindindismenn

Umboðsfélag Ansvar International LTD.

Lágmúla 5, 105 Rvík, s. 83533

Ætla einhverjir í Alpana?

Eitt af markmiðum klúbbsins við stofnun hans, var að stuðla að og aðstoða við ferðir í Alpana, þ. e. til Austurríkis, Frakklands, Ítalíu og Sviss. Því miður hefur orðið minna úr en skildi í þessu sambandi, en þar er ekki um að kenna forystusveit klúbbsins, heldur virðist áhugi klúbbfélaga vera af frekar skornum skammti. Aðeins ein ferð hefur verið skipulögð af klúbbum í Alpana, eða sumarið 1978. Ég vil eindregið hvetja féлага til að gleyma ekki þessum stórkostlega möguleika, því það er hverjum manni ógleymanlegt að „rölta“ um hina óteljanlegu tinda Alpafjalla.

Það, sem eflaust hefur fælt unga féлага frá því að hugsa um svona ferð, er sú hugsun, að þetta sé óyfirtíðanlega dýrt og mikið fyrirtæki. Sú er þó ekki raunin. Menn ættu að kynna sér vel þá möguleika, sem fyrir hendi eru. Það er ekki svo ýkja dýrt að fljúga til Luxemborgar og annað hvort keyra þaðan í Alpana í bílaleigubíl, eða bara taka lest.

Um fjöllin sjálf og fjallasvæðin geta menn annað hvort lesið sér til um í bókasafni klúbbsins, en í því eru „guide bækur“ um flest ef ekki öll fjallasvæði Alpafjalla, eða þá bara spyrja þá, sem farið hafa. Þeir eru örugglega fúsir að veita nauðsynlegar upplýsingar, og þar á meðal undirritaður. Að síðustu, hafið það hugfast, að það er alls ekki um seinan að skipuleggja Alpaferð!

Sighvatur Blöndahl

Úr Wallis-Ölpum í Sviss. Weisshorn fyrir miðri mynd. Myndina tók Sighvatur Blöndahl í Alpaferð ÍSALP 1978.

Ferðir og fundir ÍSALP

Miðvikudagur 25. mars:

Opið hús. Væntanlegir þátttakendur skrái sig á ísklifurnámskeið.

Mánudagur 30. mars:

Undirbúningsfundur fyrir ísklifurnámskeið.

Miðvikudagur 1. apríl:

Opið hús. Hinn heimskunni fjallamaður Peter Boardman sýnir myndir af klifri á 3 hæstu fjöll heims.

Föstudagur 3. apríl:

Undirbúningsfundur fyrir ísklifurnámskeið.

Laugardagur 4. — sunnudagur 5. apríl:

Ísklifurnámskeið á Gígjökli í umsjón Torfa Hjaltasonar. Fjöldi takmarkaður við 16. Þáttökugjald kr. 100. Ferðin er aðeins ætluð þeim sem á námskeiðið fara.

Miðvikudagur 8. apríl:

Opið hús. Kynning á mismunandi efnum í fjallaútbúnaði. Umsj. Helgi Benediktsson.

Miðvikudagur 15. apríl:

Opið hús — bókasafnsvöld.

Miðvikudagur 22. apríl:

Opið hús. — Myndasýning.

Miðvikudagur 29. apríl:

Opið hús. — Myndasýning.

Miðvikudagur 6. maí:

Opið hús. Ljósmyndaspjall — Mats Wibe Lund leiðbeinir í ljósmyndun, rætt um ljósmyndaútbúnað.

Miðvikudagur 13. maí:

Opið hús. — Kynning á fjallaútbúnaði til sumarferða. Umsj. Snævarr Guðmundsson. Rætt um ferð á Eyjafjallajökul.

Laugardagur 16. maí:

Ferð á Eyjafjallajökul. Fararstjóri Jón Rafnsson.

Miðvikudagur 20. maí:

Félagsfundur — rætt um starf félagsins. Dagskrá auglýst síðar. Rætt um Öræfajökulsferð.

Miðvikudagur 27. maí:

Opið hús — bókasafnsvöld.

Fimmtudagur 28. — sunnudagur 31. maí:

Ferð á Öræfajökul — fararstjóri Helgi Benediktsson.

Miðvikudagur 3. júní:

Opið hús — væntanlegir þátttakendur skrái sig á bergklifurnámskeið.

Þriðjudagur 9. júní:

Undirbúningsfundur fyrir bergklifurnámskeiðið.

Miðvikudagur 10. júní:

Opið hús — kynning á tjöldum — Sighvatur Blöndahl.

Föstudagur 12. júní:

Undirbúningsfundur fyrir bergklifurnámskeið.

Laugardagur 13. — sunnudagur 14. júní:

Bergklifurnámskeið á Þingvöllum í umsjón Péturs Ásbjörnssonar. Fjöldi takmarkaður við 16. Þáttökugjald kr. 100.

Miðvikudagur 17. júní:

Lokað

Miðvikudagur 24. júní:

Opið hús — rætt um Hekluferð.

Laugardagur 27. júní:

Ferð á Heklu, nánar ákveðið síðar.

Miðvikudagur 1. júlí:

Oðið hús — bókasafnsvöld.

Miðvikudagur 8. júlí:

Opið hús — bókasafnsvöld.

Til sölu

er Olympus OM1 myndavél,
vön fjallaferðum.

Upplýsingar í síma 74558
hjá Guðjóni

REPRÓ
OFFSETVINNA
PRENTHÖNNUN

HVERFISGÖTU 78

25210

VÖRUR SEM VANDAÐ ER TIL

MoAc

ajungilak

Blacks
of Greenock

ultimaté

Paraboot - Galibier

Kastinger

SKÁTABÚÐIN

SÉRVERSLUN
FYRIR
FJALLA- OG
FERDAMENN.

SNORRABRAUT 58 SÍMI 12045

Rekin af Hjálparsveit Skáta Reykjavík